

Sygnatura akt *II K 319/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Żaganiu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Powroźnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Trzeciak

przy udziale Prokuratora: Zbigniewa Chwastyka z Prokuratury Rejonowej w Żaganiu

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2015 r. w Żaganiu

sprawy:

K. K. (1), syna J. i J. z domu K.,

urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 sierpnia 2014 roku w miejscowości D. woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia trzy złote pierścionki, tusz do rzesz firmy (...) oraz kartę bankomatową V. S. C. Bank o łącznej wartości strat co najmniej 600 złotych działając tym na szkodę H. W. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne,

- tj. o czyn z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk ,

1. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody pokrzywdzonej H. W. (1) poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 600 (sześćset) zł;
3. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, w okresie od dnia 30.08.2014 r. do dnia 31.08.2014 r. w wymiarze 1 dnia oraz okres tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 28.04.2015 r. do dnia 06.05.2015 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, a na podstawie art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty w sprawie.

Sygnatura akt *II K 319/15*

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2014r. M. W. i oskarżony K. K. (1) wspólnie spożywali alkohol. Po wypiciu alkoholu M. W. zaproponował oskarżonemu możliwość skorzystania z noclegu w jego miejscu zamieszkania, na którą propozycję K. K. (1) przystał. Oskarżony K. K. (1) położył się w pokoju, który znajdował się na piętrze domu będącego własnością pokrzywdzonej H. W. (1), matki M. W..

Następnego dnia, tj. 30 sierpnia 2014 roku M. W. oraz oskarżony K. K. (1) udali się do sklepu na piwo. Gdy wrócili, H. W. (1) zgodziła się, aby oskarżony nietrzeźwy położył się spać w pokoju na parterze, ponieważ nie mógł iść do pracy w takim stanie. Kiedy po pewnym czasie M. W. wrócił z pracy, wszedł do pokoju, w którym przebywał oskarżony K. K. (1), wówczas spostrzegł, że K. K. (1) przegląda szafki oraz szuflady znajdujące się w pokoju. M. W. zauważył również, że torba będąca własnością pokrzywdzonej H. W. (1) jest otwarta.

M. W. zapytał oskarżonego, co robi, a oskarżony przeprosił, na pytanie, co ukradł, odpowiedział, że nic, po czym wyszedł z domu. W tym samym czasie, pokrzywdzona H. W. (2) stwierdziła, że zostały skradzione: trzy złote pierścionki, tusz do rzesz firmy (...) oraz karta bankowa V. S. C. Bank. M. W. pobiegł za oskarżonym i dogonił go, nie znalazł przy nim niczego.

Wówczas H. W. (1) telefonicznie zawiadomiła Komisariat Policji w S. o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę tj. dokonaniu kradzieży trzech złotych pierścionków, tuszu do rzesz firmy (...) oraz karty bankowej V. S. C. Bank.

Z polecenia oficera dyżurnego Komisariatu Policji w S. na miejsce zdarzenia udali się funkcjonariusze policji sierż. sztab. P. C. oraz sierż. sztab. M. K.. Policjanci przeszukali odzież oskarżonego. W wyniku tej czynności ujawniono tusz do rzesz firmy (...). W/w przedmiot okazano pokrzywdzonej H. W. (1), która nie miała żadnych wątpliwości, co do tego, czy w/w tusz jest jej własnością.

Pokrzywdzona H. W. (1) złożyła w dniu 30.08.2014r. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 w zw. z art. 11 § 2 kk na jej szkodę przez K. K. (1).

Skradzionej biżuterii, na którą składają się 3 pierścionki, jak również karty bankowej V. S. C. Bank pokrzywdzona H. W. (1) do dnia wyroku nie odzyskała.

Łączna wartość skradzionego mienia wynosiła co najmniej 600,00 złotych.

dowód : wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 24 – 25, 52 – 54, 132 – 134;

zeznania świadka M. W. – k. 18 – 19;

zeznania świadka H. W. (1) – k. 12 – 14;

protokół użycia urządzenia kontrolno- pomiarowego typu A. I. – k. 3

protokół przeszukania oskarżonego K. K. (1) – k. 3 -5;

protokół zatrzymania rzeczy - k. 6 – 8;

protokół zatrzymania K. K. – k. 9;

protokół oględzin miejsca kradzieży – k. 20 – 21;

protokół oględzin miejsca ukrycia rzeczy - k. 26 – 27;

K. K. (1) tempore criminis nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

dowód : opinia psychiatryczno – psychologiczna dotycząca K. K. (1) -

k. 150

Oskarżony K. K. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i jurysdykcyjnego przyznał się do sprawstwa zarzucanego mu czynu.

Oskarżony składając po raz pierwszy wyjaśnienia potwierdził, że w dniu opisanym w akcie oskarżenia przebywał w domu H. W. (1). Jednocześnie K. K. (1) podał, że w dniu 30.08.2014r. dokonał kradzieży przedmiotów będących własnością H. W. (1) tj. karty bankowej V. S. C. Bank oraz tuszu do rzęs firmy (...). W trakcie tego przesłuchania zaprzeczył, aby kiedykolwiek dokonał kradzieży 3 złotych pierścionków, o których mowa w akcie oskarżenia. Twierdził bowiem, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie widział jakichkolwiek pierścionków.

dowód : wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 24 – 25;

Oskarżony K. K. (1) będąc przesłuchany w dniu 29.09.2014r. podtrzymał swoje pierwotne wyjaśnienia i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień.

dowód : wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 52 – 54;

W trakcie kolejnego przesłuchania oskarżony K. K. (1) przyznał się w całości do winy i zmienił swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Przyznał, że w dniu 30.08.2014r dokonał kradzieży wszystkich przedmiotów opisanych w akcie oskarżenia.

Jednocześnie oskarżony K. K. (1) wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze, a także zobowiązał się naprawić szkodę wyrządzoną H. W. (1).

dowód : wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 132 – 134;

Podczas składania wyjaśnień na rozprawie oskarżony K. K. (1) przyznał się do zarzucanego mu czynu, przyznał, że ukradł wszystkie przedmioty, łącznie z pierścionkami, złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzenia dalszego postępowania dowodowego i wymierzenie mu bezwzględnej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zasądzenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. W. (1) na podstawie art. 46§ 1 kpk.

dowód : wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 211 – 212;

Oskarżony K. K. (1) jest osobą wielokrotnie karaną i w związku z tym odbywał kary pozbawienia wolności.

W sprawie II K 136/10, w pkt 1 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 15.04.2010r. , orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Kara łączna, orzeczona w pkt 1 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 15.04.2010r. w sprawie II K 136/10, obejmowała m. in. za skazania za czyny : 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, 178a § 2 kk oraz 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk , art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przy czym wymiar kar jednostkowych, podlegających łączeniu, a wymierzonych w sprawie II K 315/08 za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, wynosił po 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II części wstępnej wyroku łącznego w sprawie II K 136/10 oraz wyrok w sprawie II K 315/08 k. 33), a w sprawie VII K 186/08 – 10 miesięcy za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (k. 34).

Karę łączną w wymiarze 1 roku K. K. (1) odbywał od dnia 20.07.2009r. do dnia 19.07.2010r. Na poczet tej kary zaliczono K. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności odbycia kary pozbawienia wolności od dnia 23.08.2008r. do 23.08.2008r. (jeden dzień).

dowód : karta karna dotycząca K. K. (1) – k. 31

odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 15.04.2010r.

w sprawie II K 136/10 – k. 32

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 14.01.2009r. w sprawie

II K 315/08 – k. 33

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu Zamiejscowy VII Wydział

Grodzki w S. z dnia 11.12.2008r. w sprawie VII K 186/08 – k. 34

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 06.03.2009r. w

sprawie VII Ka 64/09 - k.35

odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 01.06.2006r. w

sprawie II K 7/06 – k. 36

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 05.10.2006r. w sprawie VII Ka 921/06 – k. 37

Sąd zważył co następuje :

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawstwo i wina oskarżonego co do czynu zarzucanego mu oskarżeniem nie mogły budzić wątpliwości.

Sąd uznał, iż K. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czasownikowe przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Sąd w pełni dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonemu K. K. (1) na rozprawie. W szczególności na przymiot wiarygodności zasługuje ta część wyjaśnień, w których przyznał się on do sprawstwa zarzucanego mu czynu oraz w zakresie, w jakim opisał okoliczności, w jakich doszło do kradzieży przedmiotów opisanych w akcie oskarżenia.

Wyjaśnienia te stanowią, w ocenie sądu, szczerze i autentycznie przyznanie się K. K. (1) do popełnienia zarzucanego mu czynu, a ponadto znajdują one całkowite potwierdzenie w innych dowodach. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za spójne, logiczne i konsekwentne, zasługujące w pełni na wiarygodność, dlatego służyły za podstawę ustalenia stanu faktycznego i wydania wyroku.

Ponadto wyjaśnienia oskarżonego korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Oprócz wyjaśnień oskarżonego, na materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie składały się dowody ujawnione w trybie art. 387 § 4 kpk, tj. zeznania pokrzywdzonej H. W. (1) oraz świadka M. W.. Zeznania wyżej wymienionych osób stanowiły logiczny przekaz, dzięki któremu można było dokonać oceny zachowania oskarżonego, opisanego w akcie oskarżenia.

Konsekwencją tego była z kolei możliwość wykazania w zachowaniu oskarżonego znamion czynu zarzucanego mu oskarżeniem.

Zeznania H. W. (1) i M. W. stanowiły logiczną całość i dlatego Sąd uznał, iż powyższe zeznania są wiarygodne. Sąd, oceniając zeznania w/w osób, uznał, iż korespondują wzajemnie ze sobą i dlatego brak jest podstaw do odmówienia im wiarygodności. Należy podkreślić, iż zeznania powyższych osób, które zostały ujawnione w trybie art. 387§4 kpk, tworzą spójny obraz zachowania oskarżonego w dniu opisanym w akcie oskarżenia. W realiach niniejszej sprawy nie ujawniły się żadne okoliczności, jak i dowody, które zdyskredytowałyby wartość zeznań i prawdomówność twierdzeń tych świadków. W szczególności tak w postępowaniu przygotowawczym (k. 134), już po zatrzymaniu w wyniku poszukiwania listem gończym, jak i na rozprawie oskarżony podtrzymał swoje przyznanie się także do kradzieży pierścionków, wskazał nawet, gdzie znajdowały się w mieszkaniu pokrzywdzonej (k. 211). Nie ma żadnego powodu, aby uznać, że oskarżony przyznał się do czynu, którego nie popełnił. Trudno racjonalnie uznać, dlaczego oskarżony miałby opisywać zdarzenia niezgodnie z prawdą, zwłaszcza że jego wyjaśnienia uzupełniają się z zeznaniami świadków, tworząc łącznie spójną i logiczną całość.

Należy w tym miejscu nadmienić, iż okoliczności zdarzenia, przedstawione w przez oskarżonego, pozostawały zbieżne z ustaleniami Sądu. Oskarżony K. K. (1), składając wyjaśnienia na rozprawie, nie kwestionował w jakikolwiek sposób okoliczności faktycznych. Wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) w żadnym zakresie nie wskazują na okoliczności wpływające na wyłączenie winy, a wskazują tylko na niski poziom świadomości co do wagi popełnionego czynu. Opinia biegłych psychiatrów i psychologa dowodzi, że oskarżony w chwili czynu rozpoznawał znaczenie swego czynu, mógł pokierować swoim postępowaniem (k. 150). W chwili czynu oskarżony był nietrzeźwy (spożywał alkohol tego dnia wraz z M. W.), jednakże było to tzw. upojenie proste, a oskarżony, wielokrotnie spożywający alkohol, dobrze znał konsekwencje jego spożywania, wpływ alkoholu na jego organizm. Opinia biegłych psychiatrów i psychologa została sporządzona na podstawie odpowiednich badań oskarżonego, z uwzględnieniem wiedzy specjalistycznej oraz rozpoznania u oskarżonego zespołu zależności alkoholowej, upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, cech organicznego uszkodzenia centralnego układu nerwowego i padaczki w wywiadzie. Jak wynika z opinii, biegli wzięli pod uwagę incydentalne epizody halucynacji, charakterystyczne dla okresu po odstawieniu alkoholu (w przeszłości oskarżony był hospitalizowany ze względu na halucynozę alkoholową i napady padaczki), wskazali, że działanie oskarżonego nie było następstwem i nie wynikało z doznań psychotycznych, które pojawiają się u oskarżonego najczęściej bezpośrednio po odstawieniu alkoholu. Działanie oskarżonego było zborne, celowe, nakierowane na osiągnięcie określonej korzyści majątkowej, adekwatne do sytuacji. Zdolność rozumienia konsekwencji takiego rodzaju czynu oskarżony posiada, ponieważ – pomimo obniżenia zdolności intelektualnych – posiada wystarczające zdolności do rozumienia podstawowych zasad życia społecznego. Sąd uznał, że brak jest jakichkolwiek podstaw do wysuwania zastrzeżeń czy wątpliwości co do stanowiska biegłych i w całości podziela zarówno wywód opinii, jak i wyrażone przez biegłych wnioski końcowe. Wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1), przyznającego się do winy, nie znoszą cech bezprawności, nie mogą prowadzić do wyłączenia jego winy (art. 31 § 3 kk), a mogły jedynie wpłynąć na rodzaj i rozmiar kary.

Oceniając zebrane w sprawie dokumenty to Sąd miał na uwadze, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i instytucje, w zakresie ich kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Dowody te korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadka H. W. (1) i świadka M. W.. Również żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności lub prawdziwości zawartych w nich ustaleń, a Sąd nie znalazł też podstaw z urzędu by to czynić.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego K. K. (1) nie budzi wątpliwości. Dopuścił się on czynu zabronionego przez ustawę pod groźbą kary w sposób zawiniony, którego społeczna szkodliwość jest wyższa niż znikoma, a nie zachodzą jednocześnie okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę.

W związku z tym Sąd uznał, że oskarżony K. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał czasownikowe znamiona przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należało ustalić, iż oskarżony K. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czasownikowe przestępstwa w art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Zgodnie z brzmieniem art. 278 § 1 kk ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i objęcie we własne władanie. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone.

W swych konsekwencjach zabór taki godzi w prawo własności, gdyż sprawca zaboru działa w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, tj. włączenia jej do swego stanu posiadania lub bezprawnego rozporządzenia nią na rzecz innej osoby. Należy podkreślić, że stanowiący istotę kradzieży zabór następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której mienie (rzecz) zabrano (wyr. SN z 18 XII 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8).

Odpowiedzialności karnej z art. 278 § 5 kk polega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą kartę, uprawniającą do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

W przedmiotowej sprawie oskarżony K. K. (1) zabrał w celu przywłaszczenia trzy złote pierścionki, tusz do ręką firmy (...) oraz kartę bankomatową V. S. C. Bank o łącznej wartości co najmniej 600 złotych, bez wiedzy oraz zgody właściciela tych przedmiotów tj. H. W. (1).

Z tego powodu nie budzi wątpliwości fakt wyczerpania przez oskarżonego w dniu 30 sierpnia 2014r. znamion przestępstwa z art. art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W realiach niniejszej sprawy dane o karalności oskarżonego K. K. (1) wykazały iż inkryminowanego czynu, będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, dopuścił się on w warunkach recydywy podstawowej w rozumieniu art. 64 § 1 Kodeksu karnego.

Zgodnie z regulacją art. 64 § 1 kk, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, Sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W sprawie II K 136/10 w pkt 1 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 15.04.2010r. orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Kara łączna orzeczona w pkt 1 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 15.04.2010r. w sprawie II K 136/10 obejmowała m. in. za skazania za czyny : 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, 178a § 2 kk (pkt I części wstępnej wyroku łącznego) oraz 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt II części wstępnej wyroku łącznego).

Wymiar kar jednostkowych, podlegających łączeniu, a wymierzonych w sprawie II K 315/08 za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, wynosił po 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II części wstępnej wyroku łącznego w sprawie II K 136/10 oraz wyrok w sprawie II K 315/08 k. 33), a w sprawie VII K 186/08 – 10 miesięcy za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (k. 34). Kary te, w rozmiarze 6 miesięcy i przekraczającym ten wymiar (10 miesięcy), zostały wymierzone za umyślne czyny podobne, tj. czyny przeciwko mieniu (kwalifikacja podstawowa z art. 279 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 278 § 5 kk). W przedmiotowej sprawie oskarżony popełnił czyn, wyczerpujący znamiona również art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk.

Karę łączną w wymiarze 1 roku K. K. (1) odbywał od dnia 20.07.2009r. do dnia 19.07.2010r. Na poczet tej kary zaliczono K. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności odbycia kary pozbawienia wolności od dnia 23.08.2008r. do 23.08.2008r.

Z powyższego wynika, iż oskarżony K. K. (1) był uprzednio skazany za przestępstwa umyślne podobne na karę pozbawienia wolności i odbył co najmniej sześć miesięcy tej kary. Oskarżony zakończył odbywanie kary łącznej w dniu 19.07.2010r., natomiast czyn będący przedmiotem osądu w niniejszej sprawie został popełniony w 30 sierpnia 2014r., a zatem w okresie pięciu lat od opuszczenia zakładu karnego (okres pięcioletni upłynął w dniu 19.07.2015 roku).

Oskarżony K. K. (1) popełnił zatem kolejne przestępstwa przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Czyn oskarżonego, polegający na zaborze cudzego mienia (w tym karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego) w celu przywłaszczenia, są niewątpliwie czynami umyślnymi i podobnymi do przestępstw, za które był już skazany i odbywał ww. karę pozbawienia wolności.

Zgodnie bowiem z art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Co do wymiaru kary :

Przystępując do oceny zachowania oskarżonego K. K. (1) w związku z przypisaniem mu sprawstwa czynu zarzucanego oskarżeniem i złożonym przez niego wnioskiem o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, to Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie wystąpiły wszystkie przesłanki, określone w przepisie art. 387 § 1 i 2 kpk i dlatego Sąd przychylił się do wniosku w/w oskarżonego, w szczególności gdy obecne strony nie zgłosiły sprzeciwu.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia czynu nie mogły budzić wątpliwości, a rodzaj i rozmiar kary zaproponowany przez oskarżonego K. K. (1) spełnia wymogi zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Sąd doszedł do przekonania, dokonując powyższej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, że oskarżony K. K. (1) dopuścił się popełnienia czynu bezprawnego, zagrożonego karą, którego społeczna szkodliwość jest znaczna. Okolicznościami zaostrzającymi wymiar i determinującymi rodzaj kary są: uprzednia karalność oskarżonego, czyn popełniony w warunkach recydywy z art.64 § 1 kk, a ponadto na szkodę osób, które udzieliły oskarżonemu miejsca do noclegu, przyjęły go pod swój dach (sąsiadów).

Mając na uwadze dokonane powyżej ustalenia, Sąd doszedł do przekonania, że zaistniały wszystkie przesłanki do przychylenia się do wniosku złożonego przez oskarżonego K. K. (1) trybie art. 387 §1 i 2 kpk i wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 kk, oraz zasądzenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46§ 1 kk na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. W. (1) (zgodnie z wnioskiem prokuratora k. 212).

Sąd wykazał, że okoliczności popełnienia przestępstwa przez oskarżonego K. K. (1) nie budziły wątpliwości, a obecny na sali rozpraw oskarżyciel publiczny oraz pokrzywdzona nie złożyli sprzeciwu od zaproponowanej kary i środka karnego przez oskarżonego K. K. (1). W ocenie sądu wybór kary, jej wymiar, jak i rozstrzygnięcie co do środków karnych, zostały uzgodnione w taki sposób, że cele postępowania zostały spełnione.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami kary wymienionymi w art. 53 § 1 kk, bacząc, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć, a także uwzględniała potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, sąd miał na uwadze treść art. 115§2 kk. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu K. K. (1) kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest odpowiednia do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez w/w oskarżonego. Przestępstwo opisane w akcie oskarżenia, jakiego dopuścił się oskarżony, cechował duży stopień społecznej szkodliwości. Oskarżony K. K. (1) nie przedstawił żadnych powodów, które usprawiedliwiałyby jego naganne zachowanie. Jedyną okolicznością łagodzącą jest fakt, że przyznał się do popełnienia tego czynu, żałując za swe postępowanie, na rozprawie wyraził skruchę i

chęć naprawienia szkody pokrzywdzonej (choć zauważyć należy, że do zaboru pierścionków przyznał się dopiero po poszukiwaniu go listem gończym, oraz na rozprawie). Taka postawa oskarżonego miała istotny wpływ na uznanie, że wystarczająca jest kara wymierzona praktycznie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, pomimo kwalifikacji prawnej czynu z art. 64 § 1 kk.

Sąd uznał, iż powyższa kara pozbawienia wolności, orzeczona wobec oskarżonego K. K. (1), uwzględnia dyrektywy prewencji indywidualnej, czyli cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec samego sprawcy, jak również dyrektywy prewencji generalnej, rozumianej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Kara zbyt łagodna, zarazem niesprawiedliwa, może rodzić poczucie bezkarności i przyczynić się do demoralizacji sprawców kradzieży, utrwalając w nich przekonanie niecelowości zmiany swojego zachowania. Kara zbyt surowa, w odczuciu zarówno sprawcy jak i ogółu społeczeństwa niesprawiedliwa, może z kolei uniemożliwić właściwy proces resocjalizacji, zakłócając proces motywacyjny, polegający na rzeczywistym uznaniu przez sprawcę swego zawinienia i zaakceptowania skutków (konsekwencji), co dopiero warunkuje możliwość zmiany zachowania w przyszłości.

Sąd, wymierzając karę oskarżonemu K. K. (1), kierował się tym, aby wdrożyć u niego przestrzeganie porządku prawnego i a także miał na celu to, aby zapobiec popełnieniu przez niego w przyszłości czynów zabronionych. Z uwagi na powyższe Sąd przychylił się do wniosku oskarżonego K. K. (1) i orzekł karę pozbawienia wolności zaproponowaną przez niego w trybie przepisu art. 387 kpk. W ocenie sądu orzeczona kara wobec oskarżonego K. K. (1) jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił, nie przekracza jego stopnia zawinienia. Wymiar kary pozbawienia wolności wobec K. K. (1) jest podyktowany koniecznością oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego na oskarżonego oraz potrzebą kształtowania w nim właściwych postaw społecznych.

Kara została wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jednak jej wymierzenie stało się konieczne, aby uświadomić oskarżonemu, że jego zachowanie było naganne, budzi dezaprobatę społeczną i nie może być akceptowane.

Przy uwzględnieniu ilości i ciężaru okoliczności obciążających, zwłaszcza dotychczasowej karalności za czyny przeciwko mieniu, sąd uznał, że nie istnieją żadne wyjątkowe okoliczności, dające podstawę do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec K. K. (1) kary pozbawienia wolności.

Wobec oskarżonego K. K. (1) nie można w żadnym wypadku postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony kolejny raz popełnił przestępstwo przeciwko mieniu, a orzeczone wcześniej, prawomocnie kary pozbawienia wolności, podlegające wykonaniu, nie zapobiegły powrotowi do przestępstwa. Poprzednich czynów przeciwko mieniu oskarżony również dopuszczał się w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 kk w sprawie II K 140/05, VII K 186/08 i II K 315/08), był karany dziesięciokrotnie w latach 1991 – 2012, w tym przeważnie za czyny przeciwko mieniu (9 razy). Przebywał w zakładzie karnym, począwszy od lat 90-tych. Stąd też niemożliwa jest pozytywna prognoza i zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. Oskarżonemu zawieszano już w przeszłości kary pozbawienia wolności, nie wykorzystał tego jako szansy na zmianę swego postępowania.

K. K. (1) swoim zachowaniem wykazał, że lekceważy porządek prawny w sposób jawny i brak w nim trwałej woli zmiany postawy, prowadzenia życia zgodnie z wymogami stawianymi przez prawo i zasady współżycia społecznego.

Sąd doszedł do przekonania, że wymierzona kara stanowi sprawiedliwą odpłatę za popełnione przestępstwo i wykształci w świadomości oskarżonego właściwą refleksję nad swoim postępowaniem, budząc w nim większy niż dotychczas szacunek do norm prawnych.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara bezwzględna pozbawienia wolności w pełni spełnia swoje zadanie w ramach prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a dolegliwość wynikająca z tej kary nie przekracza stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu K. K. (1) swoje orzeczenie oparł się na treści przepisu art. 11§3 kk, w myśl którego sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Z uwagi na zmianę ustawy karnej z dniem 01.07.2015 roku (ustawą z dnia 20.02.2015 roku), sąd stosował przepisy względniejsze dla oskarżonego, a obowiązujące w chwili popełnienia czynu (art. 4 § 1 kk). Obecnie obowiązujące przepisy uznać należy za surowsze, jeśli chodzi o sprawców już karanych (skazanych na karę pozbawienia wolności w chwili czynu) i wymierzanie wobec nich kary pozbawienia wolności. Na podstawie nowych przepisów warunkowe zawieszenie wykonania kary, z uwagi na samą karalność oskarżonego, byłoby co do zasady wyłączone, nie podlegałoby rozważaniom (vide: art. 69 § 1 kk w brzmieniu od dnia 01.07.2015 roku, uchylenie art. 69 § 3 kk, co w praktyce oznacza bezwzględny zakaz zawieszania kary pozbawienia wolności wobec m.in. sprawców z art. 64 § 1 i 2 kk).

Z uwagi na wyrządzoną szkodę oskarżycielce posiłkowej H. W. (1) w Sąd w pkt 2 wyroku na zasadzie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego K. K. (1) do naprawienia w całości szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 600 złotych.

W warunkach określonych w art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązany jest orzec obowiązek naprawienia szkody, jeżeli szkoda wynikająca z przestępstwa została określona i udowodniona (vide : wyrok SN z dnia 21 listopada 2002r. , III KKN 269/00, LEX 74459).

Zgromadzony materiał dowodowy wykazał jednoznacznie, iż oskarżony K. K. (1) swoim działaniem wywołał w majątku pokrzywdzonej H. W. (1) powstanie szkody w wysokości 600,00 złotych (suma wartości zabranych przedmiotów).

Sąd orzekł w pkt 2 wyroku tylko i wyłącznie równowartość wyrządzonej szkody, albowiem zgodnie z wyrokiem SN z dnia 4 lutego 2002r. w sprawie II KKN 385/01 orzeczenie obowiązku naprawienia szkody obejmuje tylko rzeczywistą szkodę powstałą w wyniku popełnienia przestępstwa, bez uwzględnienia odsetek.

Sąd w pkt 3 wyroku zaliczył oskarżonemu K. K. (1) na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności, od dnia 30.08.2014r. do dnia 31.08.2014r. w wymiarze 1 dnia oraz okres tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 28.04.2015r. do dnia 06.05.2015r. , a uczynił to zgodnie z dyspozycją art. 63 §1 kk.

Zważając na brak majątku i dochodów po stronie oskarżonego, jak i na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności z innej sprawy, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym również zwolnił go od opłaty – zgodnie z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn.zm.).